

לקח לדודי זמן להגיע אל הנחלה, אם לא אל המנוחה. מהרגע שהוא שמע על הפרויקט החדש בדרום המתחדש, הוא היה עסוק בדבר אחד – דירת הגג היוקרתית שמשתרעת על כחצי מרחב הבניין, עם חצר של ממש על הגג. נוף לכיוון הם, והבטחה שבקריצה שלא יבנה עוד מגדל בינו ובין התכלת. כשהוא התקשר לחיימוביץ' ו"הציע" לו לרשום את שמו בראש הרשימה, עוד לא היה לו מושג איזה אנשים הוא צריך להקדים. אבל חיימוביץ' היה חייב לו, וחיימוביץ' הוא בן דוד של מקורב של השר, שבן חסותו הוא הקבלן הראשי. איך חיימוביץ' גרם לזה לקרות, פחות עניין אותו. העיקר התוצאה, והתוצאה היתה לא פחות ממרהיבה.

דודי עמד בסלון הריק, שאף עמוקות את ריח הצבע החדש ונזכר ביום שבו הוריו נכנסו לדירת עמידר, עם דודי וארבעת אחיותיו. איפה הוא ואיפה הוא בילדותו? את ההורים שלו הוא כבר הכניס לדיוור מוגן חמישה כוכבים. האחיות שלו מסודרות. ועכשיו דודי עמד על גג העולם – או לפחות העיר – והשקיף מלמעלה על הרחוב. הוא הגיע אל הנחלה. כמובן, שבגלל שזה הפנטהאוז, ובגלל שזה דודי, ובגלל שהודיה חייבת להעיר על כל פרט, הם נכנסו כשנה אחרי רוב הדיירים האחרים. אבל אם זה מה שיתן לו שקט, אז שיהיה.

למנוחה, דודי עדיין לא היה מוכן. נכון שהוא לא התרושש מהרכישה הגדולה הזו, אבל כוחו עדיין היה במוותניו ולא היתה שום סיבה לעצור, כל עוד הכסף המשיך לזרום. התוכנית שלו היתה פשוטה. עוד עשר שנים, עם הון שבאופן סטטיסטי לא יעלם, הוא יפרוש, או לכל הפחות יעשה עוד צעד או שניים אחורה אל מאחורי הקלעים. הוא ישאיר את כל האופרציה לבז'רנו ואם ירצה השם, יקבל משכורת סמלית כדי לממן את הוויסקי והסיגרים. צלצול הטלפון האישי, הוציא אותו מהרגע. "הלו." ענה בקוצר רוח.

מתוך רעשי הרקע של פקקי התנועה, ענה נהג המשאית. "אני עוד עשרים דקות מגיע. יש לי שטח?" "בוא, יהיה לך." דודי ניתק, וירד לקומת הקרקע, שם מאחורי הלובר, הסתתר משרד מנהלת המשק. עוד אחת, לגביה היו לדודי תוכניות. אבל לא היום. היום זה ביזנס.

"כן, מר כהן. הנהג יכול לעשות רוורס לתוך החניה העליונה. משם הם יצטרכו לפרוק ולהכניס דרך מעלית מספר 3. החיפוי כבר מורכב." היא חייכה. קראו לה נוי או צוף או משהו כזה.

המשאית הגיעה, ודודי המתין עד שהצוות הגיע עם איזה קיה מסחרית חבוטה. עשר דקות אחר כך, הבחורים כבר הזיעו תחת ארגזים וחפצים ארוזים בהררי קרטון ופולסטיק. בעל הבית, איש גדול ממדים וכנראה בגיל בו אמורים להיות בפנסיה, ישב על כיסא מתקפל בפינת הצל היחידה, תחת עץ. דודי הזמין ארוחת בוקר בוולט וניגש לדבר עם האישי. "מתי אתה חושב שתסיימו עם כל הפירוק והרכבה?" "אל תדאג, אח." הוא התמתח. "הבאתי את הצוות המנוסה. עד חמש אנחנו עפים."

דודי הביט בשעון, הוציא שטר של מאתיים שם מהכיס והגיש לו. "אחלה. אוטוטו יגיע הילד עם האוכל. שמור את העודף."

בדרך פנימה, דודי ראה שניים מהמובילים אוספים משהו מהרצפה, בצידן השני של המעליות. "זה שלי?" הוא דרש, והרגיש את הדופק שלו מאיץ.

"לא." אמר אחד מהם. "סתם, עציץ פה של אחד השכנים. לקחנו סיבוב עם המיטה ו..."

"סעמק... דודי סינן. "איזה שכן? איזו דלת?"

הבחור משך בכתפיו. "נראה לי זאת." הצביע על דירה מספר 1.

"רק התחלנו, כבר אתם עושים לי בעיות עם השכנים? יאללה, רק נקו פה ותמשיכו." דודי התהלך בלובר בעצבנות ושוב הביט בשעון. לא טוב לו בעיות עם שכנים. זה לא טוב לעסק, וחוזר מזה הוא גם הבטיח להודיה שהוא ינסה להיות יותר בנאדם. מה אני צריך את זה דווקא היום? אחרי דקה או שתיים של צעידה, הוא החליט שבין כה הוא צריך ללכת לעשות קניות, אז יאללה, עציץ על הדרך. לא ישבור אותו. לא היום.

הוא יצא שוב לחניה, השאיר עוד כמה הוראות למוביל, ירד לחניון התת קרקעי וכמה שניות אחר כך, כבר ניווט את הג'יפ שלו לכיוון הסופר. למרות שעבר דירה, הוא לא מחליף סופר. כמו שהוא לא מחליף משרד, או כמעט כל עסק אותו נהג לפקוד. דודי הוא איש של אנשים. מכירים אותו ומכבדים אותו, או לכל הפחות שומעים לו. אז למה להחליף? מנהל הסופר למשל, איש באמת נחמד, עם חובות מפה ועד הודעה חדשה, היה מקבל רשימה בווצאפ וכשדודי היה מגיע, היו יוצאים שניים מהעובדים לחניה עם המוצרים. אחד היה מעמיס לתוך האוטו, והשני רץ עם הכרטיס של דודי וחוזר איתו ועם הקבלה. למה להחליף צוות מנצח כזה?

דודי לקח את הקבלה ואמר. "שמתם קרחונים, כן? יש לי עוד סידור לעשות." הנער הנהן נמרצות והסתובב ללכת. "לאיפה אתה רץ?" דודי הרצין לרגע וחייך מיד. הוא נתן לבחור טיפ – לא צריך להיות חזיר – ויצא מהחניה, מחפש בווייז איפה לקנות עציצים.

כשדודי נכנס לחנות, מיד הבין שאין לו מושג מה הוא רוצה. מאיפה לו לדעת איזה צמח היה בעציץ של הדייר ההוא? מה הוא בכלל מבין בצמחים? בחורה בשרוואל דהוי, וראסטות, הופיעה לו פתאום. "אפשר לעזור?" "כן, חמודה." הוא הביט סביבו, על מגוון הצמחים. "שברתי למישהו עציץ במקרה ואני... וואלה, אין לי מושג מה היה לו שם."

עם חיוך פחות גדול, היא הזמינה אותו ללכת איתה. "בוא נעשה סיבוב ותראה אם אתה מוצא משהו שנראה כמו מה שנשבר."

הם התחילו להקיף את החנות לאט, אבל למען האמת דודי לא התמקד יתר על המידה בצמחים. יותר עניין אותו איך היא נראית מתחת לשרוואל הזה. אבל מיד אחר כך הוא ניער את עצמו. *לך תדע מתי התקלחה זאתי בפעם האחרונה.* הוא התחיל לאבד סבלנות בחצי הדרך. "וואלה, לא נראה לי שאני זוכר איך זה בכלל נראה. יש לכם איזה משהו כזה שכולם אוהבים. מה הלהיט של הצמחים?" היא משכה בכתפיה. "זה עניין של טעם, אתה יודע."

"מה את היית שמה בבית שלך?"

"טוב, אני גרה בכך קטן ואפל, אז אני יכולה רק צמחים שיכולים לגדול ככה. נניח פפרומיה? אבל..." "פפרומיה?"

"הנה." היא הצביעה על העציץ. "כזה לדוגמא."

"לאא..." דודי צחק. "זה קטן. היה לו משהו גדול, יפה כזה."

"אם אתה רוצה משהו גדול, ושיכול גם לחיות בתוך הבית אז אתה יכול ללכת על..." היא הובילה אותו אל השביל הבא. "זה. ציפור גן עדן."

"בול! תני לי אחד כזה. ויש לך עציץ כזה גדול, יפה?"

כשדודי חזר הביתה, הוא קרא לשני הבחורים שהיו ליד המשאית ושלה אותם, עם העציץ החדש. מה הוא צריך בעיות עם השכנים? אז עלה כמה שעלה, כוסאומו. העיקר שהודיה לא תעשה לו פרצופים. הוא נכנס ללובי וביקש מנוי, או צוף, נייר ועט וכתב עליו "מצטער מאוד על העציץ, מקווה שתאהבו את החדש. דודי. דירת גג." בדרך למעלה, הוא הניח את הנייר, מקופל בין העלים של העציץ והניד בראשו. הוא הבטיח שיהיה יותר בנאדם. בחמש וחצי, הוא נפרד מהמובילים עם טיפ נדיב, והתקשר להודיה שתגיע. היא נכנסה כחצי שעה מאוחר יותר ויחד, הם חנכו את חדר השינה לפני שהזמינו ארוחת ערב מהיפנית שנפתחה ממש מתחת לבניין שלהם. שאר הערב עבר על דודי בהאזנה למהלך יומה של הודיה, ודעתה על כל אדם בו נתקלה, פרשנות עמוקה למניעים שלהם ותכנית הפעולה שלה כתגובה. הודיה הייתה מזכירה בבית ספר לחינוך מיוחד. לקראת עשר בלילה, דודי לקח כדור שינה ונכנס למיטה. מחר יום חדש, ויש לו כמה סידורים חשובים.

T ודי אהב ללכת לעבודה, אם אפשר לקרוא לזה ככה. הבסיס שלו היה במשרד יועצי משכנתאות, ממנו קיבל משכורת שמנה שהתאימה לרמת החיים שלו, ולא הסיטה אליו שום זרקור. מי שניהל את העסקים הלגיטימיים של החברה היה בז'רנו שהיה יועץ מורשה. שניהם גדלו תחת חסותו של דדו ז"ל – על שם הרמטכ"ל, גם כן ז"ל – ולמדו ממנו את העסק.

כשדודי חזר מהסידורים של הבוקר, הוא החנה את הרכב בחניון ובמקום לעלות ישירות לדירה, עצר בלובי כדי לאסוף את הדואר. ברגע שהוא יצא מהמעלית, מיד שם לב שמשהו שונה. לשמאלו, לרוחב הדלת של דירה מספר 2, ממשקוף למשקוף, היה פרוש סרט משטרתי ומדבקה שמכריזה שהכניסה אסורה עד להודעה חדשה. הדבר הנוסף שהוא ראה היה העציץ שקנה אתמול, או לפחות מה שנשאר ממנו. הצמח עצמו הונח, כך נראה, על ידי מישהו בפינת הלובי מתחת למראת הענק שהיוותה את הקיר האחורי. שברי חרס טואטאו לפינה, יחד עם שאריות הקרקע שהכיל העציץ. *מה לעזאזל קרה כאן?* היה לו דחף ראשוני לדפוק על דלת דירה 1 ולדרוש הסברים, אבל הוא נזכר מה הבטיח להודיה. *אם ככה הוא רוצה, שיבושם לו. אני את שלי עשיתי.* הוא נכנס למשרד של מנהל המשק ושאל את נוי או צוף מה קרה.

"מה, לא שמעת?"

"לא שמעתי מה? מתי?"

"אתמול בלילה, הגיעה משטרה, סירנות, בלגאן, אין מצב שלא שמעת את זה."

דודי השעין את ראשו ימינה, עם ידיו בתנוחה הסמלית לשינה. "לקחתי כדור."

נוי, או צוף, הלכה אל הדלת, הביטה לצדדים וחזרה פנימה, לוחשת. "היה רצח. דורון מדירה מספר 1 עצור כי הוא תקף את מאיר מדירה 2."

"באמא שלך!" דודי קרא. "פה? רצח?"
היא הנהנה לאט. "אני בשוק. זה שלא שדורון הוא כזה קסם של בנאדם. אבל פתאום נשרף לו הפיז?"
"לכי תדעי." דודי משך בכתפיו. "ואת? את בסדר? צריכה משהו?"
היא הניחה את ידה על כתפו וחייכה. "כן. בהלם. בחיים שלי לא הייתי... לא הכרתי אף אחד ש... אתה יודע..."
הוא כיסה את היד שלה בשלו. "רצח? כן, את אף פעם לא באמת יודעת עם מי יש לך עסק, הא? אבל תבטיחי לי שאם תצטרכי משהו אז תגידי, כן? אני בדירת גג." הוא נענע את ראשו בזעזוע מזויף. "לילה ראשון ו... יאללה, מכאן יש רק לעלות."
"בעזרת השם." היא חייכה.
"בעזרת השם." דודי אישר, ועלה לדירה.
הוא נכנס למקלחת והתעכב מול הראי. לא דוגמן צמרת, זה נכון. גובה ממוצע לחלוטין, הבטן דרשה קצת טיפול, ואולי לא היו לו תווי פנים של ז'אן פול בלמונדו. אבל היה לדודי משהו שגרם לאנשים להתמגנט אליו. הוא יודע שקוראים לזה כאריזמה, אבל אם תבקשו ממנו להסביר את זה, הוא יגיד שמדובר בביטחון עצמי, למרות שזה לא ממש זה. יש מספיק גברברים עם ביטחון עצמי מחוסר כל בסיס. היה משהו ביציבה שלו, בדיבור, שנתן לאנשים הרגשה של אמינות וכנות. זה עבד לטובתו בעסקים, ולרוב גם עם נשים.

החוקר הפעיל את מכשיר ההקלטה. "עשר שלושים ושלוש בבוקר, נוכחים החוקר, דוד כבירי, והנחקרת נעמה אבן." דוד פתח גם תיקיית נייר שמכילה תצלומים מזירת הפשע, וסיכום ראשוני של הממצאים. "גברת אבן, בעלך עצור בחשד למעורבות במוותו של מאיר גפני מדירה מספר אחת בבניין בו אתם מתגוררים..."
"אני יודעת איפה אנחנו גרים." היא חתכה אותו. "מה שאני לא מבינה זה למה אתם מחכים עד עכשיו לדבר איתי הא? איפה הייתם עד היום כש..."
"ברשותך," דוד אמר בטון תקיף. "את השאלות שלך תשאירי לאחר כך. יש פרוצדורות, ועכשיו את נחקרת בהקשר למעורבותך באירוע." ולפני שנעמה הצליחה להוציא עוד מילה מהפה, הוא דפק בידו בחוזקה, על השולחן. "ברור!"
היא נרתעה לאחור, אבל הנהנה.
"עכשיו." הוא דפדף בתיקיה, כדי לעשות עליה רושם, וכדי להחזיר לעצמו את השליטה. "ספרי לי, מה קרה מהרגע שבו דורון יצא מהדירה ועד שהגיעו השוטרים."
"דורון יצא להביא דואר, וראה את מה שהבנזונה הזה, גפני, עשה. אז הוא קיבל את הג'ננה. אתה לא יודע כמה פעמים החרא הזה ניסה..."
"תקשיבי לי טוב." הוא קירב את ראשו אליה. "אני שאלתי מה קרה, מהרגע שהוא יצא מהדירה. אל תספרי לי סיפורים, הבנת אותי? תעני מה שאני שואל אותך ולא שום דבר אחר."
"בסדר," היא הרימה ידיים בהתגוננות. "הוא ראה את מה שגפני עשה, ודפק לו על הדלת כדי לומר לו שהוא עבר כל גבול. אז גפני הזה, מתחיל לצעוק עליו, ולעשות עליו פוזות כאילו הוא איזה מינימום ברוס לי. ואז הוא עוד דוחף אותו אחורה, ודורון נופל על התחת שלו. אז גפני ניסה לסגור את הדלת מהר, כי הוא ידע שדורון לא פראיר, אבל דורון קם מהר ורץ אליו, ונכנס בו כמו שור, הפיל אותו פנימה."
"ואת ראית את זה?"
"כן, אני הייתי מאחורי דורון. הוא כמעט הפיל אותי גם. חודש שביעי. בגלל זה דורון נדלק כל כך."
"נו, ואחר כך מה קרה?"
"אחר כך הם הלכו מכות בתוך הדירה של גפני, ואשתו שם צורחת עלי כמו תרנגולת שחוטה – תקחי אותו מפה! תקחי אותו מפה! עאלק. צדיקה זאתי גם כן."
"את ניסית להפריד?"
"איך אני אפריד? גם אשה, גם בהריון. וחוף מזה, גפני לקח איזו מאפרה מהשולחן וניסה להכות לדורון על הראש איתה. מזל שרק פגע ככה בכתף או ביד. ואשתו גם ניסתה להרביץ לדורון. היא זרקה עליו כל מה שיכלה להרים. אבל דורון תפס את גפני בחולצה ככה." היא הדגימה על הצווארון שלה. "והצמיד אותו לקיר חזק. פתאום, כל האבו עלי שלו נעלם. הוריד את הידיים שלו מדורון. אז גם דורון עזב. ואז הוא נפל כמו שק תפוחי אדמה."
"איפה את היית בזמן הזה?" דוד סובב את תרשים הדירה לכיוונה.
"פה." היא הניחה את האצבע כמטר מדלת הכניסה. "לא רציתי להתקרב אליהם."
"ואת לא השתתפת במריבה בכלל?"

"מה זה לא השתתפת? צעקתי על גפני הנבלה הזה שיוירד ת'ידיים שלו מדורון."
"הכית אותו? זרקת משהו?"
"מה פתאום? אני צריכה לעזור לדורון מול האפס הזה? עם יד קשורה מאחורי הגב הוא מכסח אותו."

שבועיים עברו, ודודי כבר התחיל להנות מהשגרה החדשה שלו. הודיה שלחה אותו לזרוק כמה ארגזים שנשארו אחרי ההובלה, והוא ירד עם החבילה שקשר בחבל. איך שיצא מהדלת הראשית, הוא הבחין בפיסת נייר מקופלת, מוטלת בין השיחים שליד שביל הגישה האלגנטי. למרות שדהתה מעט, נראתה לו מוכרת הפיסה, אז הוא הניח את הקרטונים בצד והרים אותה וכצפוי, היה זה הפתק שהשאיר בעציץ. בדרך לפיר האשפה, הוא שחזר שוב את צעדיו מאותו יום, ועד שחזר ללובי, הניח שהפתק התעופף ברוח בזמן שהמובילים החזיקו את הדלת פתוחה, וכך השכן כנראה אפילו לא הבין שדודי אחראי על העציץ החדש שלו. הרבה ספקולציות עפו בחלל הבניין לגבי האירוע בו מת מאיר גפני מדירה מספר 1. חלק סברו שהוא הסתבך עם דורון אבן שאף פעם לא ראו אותו מחוץ לדירה, חוץ מהמקרים בהם יצא לקרב צעקות איתו בלובי. אף אחד לא ידע לומר בדיוק מה היה עיסוקו של דורון. מאיר היה איזה משהו עם כספים. אשתו ירשה בוחטות מאביה שניהל חברת השקעות, וככה הם מצאו את עצמם בבניין שהכניסה אליו הצריכה מעמד מסוים.

דודי ניגש אל דלת הדירה ושמע רחשים מתוכה. הוא נקש קלות בדלת, וכמה שניות לאחר מכן הביט מטה אל שתי עיניים אדומות של ילדה בגיל גן. "שלום לך." הוא כופף את ברכיו והושיט לה יד. "לי קוראים דודי, אני גר כאן בבניין. אמא בבית?"

הילדה הנהנה, סבה על רגליה ונעלמה לכיוון המטבח. אמא שלה, הופיעה אחרי כמה שניות, גם היא לא במיטבה. עם סינר מוכתם ברוטב עגבניות, ולא ממש מסורקת.

"כן?" היא אמרה, ובקול שלה רעד על גבול בעתה.
"סליחה, אני דודי. דייר כאן. אם זה לא זמן טוב, אני אלך." הוא הביט מאחוריו אל הלובי השקט. "רציתי למסור את תנחומי."

"לא, זה בסדר." היא ניגבה את ידה היטב בסינר והושיטה אותה אליו. "רחל. אני... בוא, תיכנס."
דודי התחיל למחות, אבל היא לא שחררה את ידו, ומשכה אותו קלות פנימה. "בוא, אנחנו אוכלים ספגטי."
דודי עקב אחריה עד למטבח, בו היא סיימה לסדר מקום בשבילה ובשביל ביתה. הוא התיישב בפקודתה, בראש השולחן, מולה, ומימין לילדה. "זאת נוי." עוד אחת? חשב לשניה. הוא קד מעט לכיוונה. "שלום נוי. מה שלומך?"
"אבא מת." היא אמרה. "הוא בגן עדן עם אלוהים."

רחל הניחה את ידה על היד של נוי וסימנה לה לחדול. דודי התקשה לעצור את עיניו מלדמוע, אבל שאף עמוקות ואמר בקול הכי רגוע שהיה יכול. "כן, זה מאוד עצוב. ואת צודקת, הוא עם אלוהים ששומר עליו טוב טוב."
"אני יודעת." היא הכניסה כמה אטריות לפה ומצצה אותן פנימה ברעש.

הם אכלו בשקט, למרות שדודי לא היה רעב. אחרי שנוי סיימה, רחל שלחה אותה לחדרה לשחק, כדי שהמבוגרים יוכלו לדבר, ודודי הכין קפה למרות מחאותיה. הוא התיישב בחזרה לשולחן מולה ואמר. "לא יצא לי לצערי להכיר את מאיר, אני חדש כאן. אבל בכל זאת זה מאוד העציב אותי לשמוע."

רחל סיימה ללגום. "מה אני אגיד לך? אני יומיים פה בחזרה בדירה, ואני לא יודעת אם אנחנו נשארים. הכל פה מלא במאיר. ואלה ממול..." היא סימנה עם מבט זריז לכיוון הדלת. "המשפחה של הרוצח המנוול הזה. אני לא יודעת אם אני יכולה לחיות כאן ולראות אותם יום יום. שיירקב בכלא." היא רעדה בבכי וניסתה לשלוט בו ללא הצלחה. "חבל רק שאין עונש מוות."

דודי הנהן בהסכמה. "למה בכלל הוא בא לפה הדורון הזה? מה לו ולמאיר?"
"אה..." היא נופפה בידה בביטול. "תמיד היה משהו. פעם נעליים בפתח הדלת, פעם יותר מדי רעש – יותר מדי רעש בשש בערב, במסיבת יום הולדת שלוש של נוי... אלוהים ישמור אותך משכנים כאלה. תמיד היו לו תלונות, ותמיד הוא היה צועק אותן כמו בהמה."

"וואו. נשמע כמו סיוט." דודי רשם במוחו לבדוק לגבי דורון והמשפחה שלו. הוא לא צריך שום בלגאנים בבניין שלו. "אז על נעליים במסדרון הוא מוכן לשבת בכלא?"
"עציץ." נפלטה לה צחוק מר.

"מה זה?" דודי הרגיש איך הלב שלו מבצע גלגלון בתוך החזה.

"מה שאתה שומע." רחל סופסוף ניגבה את הדמעות. "ה... הבהמה הזאת, אשתו. קנתה עציץ ושמה ליד הדלת שלה. ביום של הרצח, דורון בא לצרוח על מאיר שהוא גנב לו עציץ, ועוד מביא איזה משהו מפלצתי כזה ושם לו מול העיניים. כאילו שאני הייתי שמה עציץ בחוץ, ועוד ציפור גן עדן. כאילו... " היא נאנחה. דודי חש חולשה ברגליים. הוא הקשיב, אבל לא הפנים עדיין את מה שמע. "הוא תקף את מאיר בגלל עציץ..." רחל פרשה את ידיה לצדדים, כפות ידיים כלפי מעלה, והביטה לתקרה. "רק אלוהים יודע מה עבר לו בראש." דקה לפני כן, הוא עוד תכנן להוציא את הפתק מהכיס, ולהסביר שהיתה אי הבנה לגבי העציץ. עכשיו, פתאום כל מה שעבר לא בראש היה שהוא חייב לצאת משם מהר ולדבר עם הודיה.

ה הודיה ישבה בפה פעור, מקשיבה לשטף הדיבור שלו. אחרי שסיים, הוא הביט בה, מחכה שתאמר משהו. "נו?" אמר אחרי כמעט דקה של דממה. "מה נו? אני בשוק טוטאלי." היא קמה והלכה למטבח למזוג לעצה כוס מים. דודי חיכה על הספה, הברך שלו קופצת בעצבנות. בטלוויזיה, דיירי האח הגדול התווכחו על משהו ללא קול. דודי שלף מהמדף שהתחבא מתחת לשולחן הקפה, את השקית עם הגראס וגלגל סיגריה במקצוענות. הוא הצית אותה ושאף מלוא ריאותיו, מוציא ענן סמיך שכיסה מיד את כל הסלון. "תפתח חלון לפחות." הודיה נופפה בידיה כשחזרה. "יש אנשים שצריכים לעבוד מחר, אתה יודע." "נו, תעשי טובה. תפתחי אותו." הוא אמר מחניק שיעול. "גם ככה אני עוד מעט נשתל פה כמו עציץ." שניהם ישבו בלי לדבר מספר דקות, עד שדודי אמר. "אז מה אני עושה?" "מה אתה יכול לעשות?" היא משכה בכתפיה. "זה לא שאתה יכול להסביר, ופתאום כלום לא קרה, כן? קרה מה שקרה וזהו."

ומה קרה ללהיות יותר בנאדם? הוא חשב. הודיה לא היתה אחת מהבחורות שלו. הוא ידע שזכה בפיס איתה. לא סתם פנים יפות, כמו שאומרים. היא תמיד ידעה לומר לו את מה שהוא צריך לשמוע, ואיכשהו, בניגוד לאחרות, אפילו אם זה לא מצא חן בעיניו, הוא לא פירק את החבילה, או אפילו צעק עליה. כנראה שהיה להם במשותף את הכאריזמה הזו. היא גם ידעה לעמוד על שלה, והוא כיבד את זה. לא מספיק כדי להפסיק לשכב עם כמעט כל בחורה שהזדמן לו – זה לא שהם נשואים או משהו – אבל מספיק כדי להתייחס אליה כמו משהו שקרוב לבת זוג. אבל עכשיו, מה שהיא אמרה, לא נתן לו שקט. אין לו בעיה עם אלימות, כשהיא מוצדקת. אבל רחל גפני – שדרך אגב, בנסיבות אחרות היא כנראה די פצצה לגילה – נשארה אלמנה, והילדה החמודה שלה יתומה, בגלל שאיזה דגנרט ראה את העציץ שלו – של דודי – והחליט לפרק לשכן שלו את הצורה. איך הוא יכול לא לעשות כלום? אבל מה, לעזאזל?

הודיה, כמובן קראה את המחשבות שלו. "אם אתה רוצה לעשות משהו, המקסימום שאתה יכול זה לעזור לאלמנה הזאת. מסכנה, בחיי. מה היא אשמה שיצא לה לגור מול איש כזה?" "כן." הוא ענה, לא לגמרי משוכנע, ולקח עוד שאיפה ארוכה מהסיגריה. "אני הולך להתקשר לצ'ארלי." דודי הרים את הטלפון מהשולחן והתקשר. "הלו, צ'ארלי. מה המצב? תקשיב, אני צריך שתבדוק לי משהו." הוא המתין כמה שניות והמשיך. "דורון אבן. אותה כתובת כמו שלי." עוד הפסקה ואז. "יאללה, ביי." "מה זה היה?" הודיה שאלה. "מה אתה רוצה מצ'ארלי?" "אל תדאגי, נשמה. הוא הולך לבדוק מי זה הבחור הזה, ומה הסיפור שלו. לא יותר מזה." "אתה בטוח?" היא הסתכלה לו בעיניים.

דודי נשען קדימה והניח את שתי ידיו על לחייה. "בטוח במאה אחוז. אין לך מה לדאוג. זה לא ביזנס פה. אני חייב לדעת מי גר בבניין שלנו, זה הכל. יד על הלב." הוא הניח אחת מידיה על חזהו. "רק אל תעשה שטויות. הבטחת."

"נשמה שלי, עברנו לפה כי את צודקת. צריך ליצור ריחוק בין העסק לחיים. חלק מזה, זה לוודא שהעסק לא מתערב בתוך החיים החדשים האלה. צ'ארלי הוא כמו בלש. הוא עושה תחקירים בשבילי."

שדודי התעורר בבוקר המחרת, חיכתה לו הודעה בטלפון. "תתקשר אלי. אתה לא תאמין." צ'ארלי ענה אחרי צלצול בודד. "אתה יושב?"

"דבר. " דודי בקושי סיים לצחצח שיניים, ובעודו יורק לכיור את המים, צ'ארלי התחיל לדקלם את תוצאות התחקיר. "אז ככה, מר דורון אבן שגר איתך בבניין הוא לקוח די קבוע שלנו. "מה?!"

"כן, אבל חכה, זה לא הכל. דיברתי עם כמה אנשים, והבנאדם הזה הוא חתיכת נחש בקש. הוא בא אליך, לוקח חבילה, ואז משתמש בזה כדי לנהל עסק משלו. אתה קולט? אנשים הולכים אליו, והוא משתמש בכסף שלך בשביל לשתות לך קליינטים."

דודי ראה בראי, איך הפנים שלו כהו מהדם שעשה דרכו בזריזות כלפי מעלה. "בן של... פתאום הוא נזכר שהודיה ישנה ממש מחוץ לאמבטיה. הוא יצא משם, ועשה דרכו למרפסת הגג שלו. כשסגר מאחוריו את הדלת, אמר. "הבנאדם מנסה לעקוץ אותי?"

"אין ספק." צ'ארלי המשיך. "אני יודע לפחות על שני אנשים שתמיד באו אליך, ועכשיו חייבים לו כמה עשירות." "בן זונה. תגידי, מה הדיבור במשטרה? הוא עצור על רצח? הריגה? מה?" "הם עצרו אותו על רצח, אבל ממה שאני מבין, יש לו קייס להוריד."

דודי הלך מצד אחד של הגג למשנהו והסתובב. "יש לו חברים למניאק הזה? מישהו שומר עליו?" "אני יודע על שניים שלושה חיילים כאלה, שעוזרים לו בגביה. אבל אין לו גב, לפחות עדיין לא. כמו שאמרתי הוא עדיין מגדל נכסים וזה. אבל הוא נותן תנאים יותר נוחים ממך, אז אפשר לצפות שהוא ימשיך לשתות לך קליינטים."

"ואיפה הוא עכשיו?"

"הם מחזיקים אותו במעצר בינתיים."

דודי הנחה אותו לקבוע עם בז'רנו וחיליק בקפה אחה"צ, כדי להחליט מה הלאה. בינתיים דודי צריך לחשוב. הוא ניתק וחזר לדירה להכין קפה. הודיה חיכתה במטבח. "מה קורה?"

"עבודה." הוא המשיך עם הקפה. "מה התוכניות שלך?"

"גם. עבודה. אחר כך אנחנו אצל אמא שלי, אתה זוכר, נכון?"

"אה." דודי נתפש בלתי מוכן. "מתי קבענו?"

הודיה עשתה לו פרצוף. "אל תתחיל. קבענו כבר לפני שבוע."

"אין בעיה, רק תגידי מתי? אני בארבע יושב עם בז'רנו, ומחמש אני שלך." שניה אחר כך. "ושל אמא שלך גם."

חיליק ובז'רנו הקשיבו לדיווח של צ'ארלי, והפנים שלהם אמרו לדודי שהוא לא יצטרך לשכנע אותם בהחלטתו. אחרי שכולם היו מיושרים על העובדות, דודי הניח את כוס הקפה בצד וניגש ישר לעסק. "חיליק, אני רוצה שהחברה שלך יכנסו בחיילים האלה של אבן. וכשאני אומר יכנסו, אני מתכוון ברב-ראבק שלהם. מצידי כולם מאושפזים ויוצאים לפנסיה היום."

"עלי, בוס." חיליק הרים את כוסו עם חיוך.

"ובזמן שהם משפצים להם את הצורה, הם מסבירים להם למה, ומה יקרה אם ימשיכו לעזור לנחש הזה. בז'רנו, דודי הסתובב אל חברו. "צ'ארלי סימן את הנדל"ן שהוא הצליח להשיג. חיליק נותן לך שניים ועוד היום, כל זה רשום על שמנו."

בז'רנו הנהן. "אני רושם אותם על אשתי, על הודיה – אם אתה רוצה."

"רוצה."

"והחברות בת שלנו."

"מצויין. צ'ארלי, מי מהחברה שלנו יכול להיכנס למעצר זריז, בלי יותר מדי עניינים?"

"אני מניח שאתה צריך מישהו שידוע עם מי לדבר ועם מי לא? אז הייתי אומר דודי הקטן. אין לו עבר, והוא מעריץ אותך כמו אבא שלו."

"אחלה. תרים אליו טלפון ותדאג שיכנס ככה בערב. ואם הוא עושה את העבודה, אני אישית מסדר לו צ'ופר. תגידי לו."

"סגור."

דודי נשען אחורה. מחר בבוקר, אם הכל הולך לפי התוכניות, הוא יוכל לישון בשקט. שתי ציפורים במכה אחת. גם הוא קוצר עשב שוטה, עוד לפני שתחיל לצמוח למימדים שיהיה קשה להתמודד איתם בשקט, וגם משתיק את המצפון שלו, שלא נתן לו מנוחה מאז השיחה עם רחל מדירה מספר 1.

בשעה 9:20, נפתחה דלת תא המעצר, ושוטר הכניס לשם בחור צעיר וגבוה. דורון אבן, שנהנה עד כה מתא פרטי, הזדקף על המזרון ואמר. "ברוכים הבאים."
דודי הקטן התקרב והושיט לו יד "דודי."
"דורון. מה ילד כמוך עושה כאן?"
דודי התיישב על המזרון ליד דורון ואמר. "האמת, הכניסו אותי כדי למנוע פגיעה חמורה בנפש וברכוש."
דורון חייך. "מה זה כדי למנוע? תקפת מישהו?"
דודי הניד את ראשו בשלילה. "אני כאן כדי למסור לך הודעה."
החיוך נעלם מפניו של דורון. "איזה הודעה?"
דודי הסביר לו על הציפיות ממנו, ובאופן מאוד פרטני לגבי ההשלכות שיהיו לסירוב. הוא כמובן עדכן אותו בנוגע למצבם של חייליו (לא מתלוצצים עם הרופאים, או כל איש אחר לצורך העניין), נכסיו (או יותר נכון – לשעבר), ועל זהות מי שעומד מאחורי ההוראות שכרגע העביר לו.
דורון נע בעצבנות על המזרון, ולרגע דודי חשב שהוא עוד עשוי לנסות לתקוף אותו. אבל למרות שהוא לא נראה לו כאיש מאוד חכם, הוא היה מספיק נבון כדי להבין את המציאות כמות שהיא. דורון לא הוציא מילה נוספת מפיו.
הוא חיכה שדודי יקום ואז נשכב, פניו אל הקיר, ולאחר זמן מה נרדם.

דודי קם לקראת הצהריים. תמיד היה לו קשה להירדם אחרי ביקור אצל אמא של הודיה. המאמץ היה בעיקר פסיכולוגי, שכן היה נראה שהיא היחידה בעולם שהיתה מחוסנת לחלוטין לקסמו. אבל אתמול היתה חוויה מוזרה מאוד. לא רק שהיא לא הביטה עליו כל הערב בשיפוטיות, ולא השתמשה בכל הזדמנות לעקוץ אותו, היא אפילו רמזה – לפחות כך נדמה לו, הוא צריך לשאול את הודיה – שהיא ממתנה לרגע שבו הם ימסדו את הקשר ויהפכו אותה סופסוף לסבתא. ואז לקראת חצות, כשהוא נישא על גלי האופטימיות, הוא קיבל גם שיחה מבז'רנו שהכל הלך כמו שתוכנן, ואם לא יהיו הפתעות, גם השלב האחרון יבוצע עד שדודי יתעורר. ואכן, חיכתה לו הודעה שדורון אבן עשה את המוטל עליו. עם קפיצים ברגלים, דודי התלבש ויצא מהדירה. יום חדש, עסקים חדשים, העולם פרוש לפניו.
כשיצא מהמעלית, חשב להיכנס אל רחל כדי לראות אם היא כבר קיבלה עדכונים על המתרחש, אבל לא היה מענה כשצלצל בפעמון. הוא הוציא את מפתח הרכב מהכיס ועשה דרכו לחניון, כשנוי או צוף – אוטוטו הוא יתפנה לברר מה מבניהם – קראה לו להיכנס רגע למשרד. כשנכנס, היא שאלה אותו בחשאי מעושה. "תגיד, מה הקטע שלך ורחל גפני?"
דודי עיווה את פניו. "קטע? לא מבין."
"אני יודעת שהיא פצצה וזה, אבל אלמנה טרייה. לא חראם?"
"על מה את מדברת?" הוא עדיין ניסה לפענח. "לא חראם על מה?"
היא סימנה עם ידיה להוריד את הטון. "נו, אנחנו יודעים שאתה כזה..." היא חיוותה בשתי ידיה והסמיקה. "סקסי וחמוד כזה. אבל לא נראה לך קצת לא מתאים?"
דודי חייך לשמע המחמאה. "אני לא יודע מה את מדמיינת לך, אבל פגשתי אותה פעם אחת לאיזה עשרים דקות, וגם זה היה רק למסור תנחומים. אין בינינו כלום."
הפנים שלה אמרו שהיא לא מאמינה לו, אבל גם שאין לה חשק למשוך את זה יותר. "בכל מקרה, היא והילדה שלה ארזו מזוודות ועזבו. היא לא תחזור יותר. מסכנה, אני מבינה אותה..."
"שמעי." דודי אמר. "אני לא רוצה להישמע כאילו לא אכפת לי, כן? היא באמת נראתה לי כמו אחלה אשה והילדה שלה, השם ישמור. אבל איך זה קשור אלי?"
נוי או צוף משכה בכתפיה. "לפני שהיא הלכה, דיברנו קצת. וסיפרתי לה על הג'סטטה שעשית עם העציץ..."
"סיפרת לה מה?" דודי הזדעק. "מאיפה בכלל את יודעת?"
החבר'ה של המובילים הסתובבו פה יום שלם, אתה יודע. אני גם עובדת. אז אולי לא שמת לב, אבל מדי פעם גם יצאתי לראות שהם לא עושים נזקים וזה. אז קלטתי אותם שמים שם את העציץ. חשבתי שאתה..."
"שאני מה?"
"שאולי אתה מכיר אותה, ומנסה להתחיל איתה או משהו."
דודי כיסה את פניו בשתי ידיים ומשך אותן למטה לאט. "תהיי לי בריאה את. אז מה היא אמרה?"

"כלום." היא אמרה. "הלכה וחזרה אחרי איזה שעתיים ואמרה לי שהיא השאירה לך מתנה באוטו. בגלל זה חשבתי יש לכם איזה קטע..."

דודי כבר היה בתנועה לכיוון החניון. איך בדיוק היא השאירה לו מתנה באוטו נעול? התשובה היתה ברורה ברגע שהוא עשה סיבוב זריז סביב האוטו. על הגג, עמד לו עציץ, ומתוכו הציץ לו צמח שדודי ידע שקוראים לו ציפור גן עדן. על דלת הנהג היה חרוט בתוך הצבע הכסוף. "היית יכול להשאיר פתק!!!"

דודי הוריד את העציץ מהגג והניח אותו על כיסא הנוסע ליד הנהג. הוא הניע ויצא מהחניון, קצת מהר מדי, ועשה דרכו לכיוון המשרד. אחד היתרונות בלקום יותר מאוחר היה פחות פקקים. דודי לא ידע מה לעשות עם עצמו מרוב כעס. מצד אחד, רחל השחיתה לו את הרכב, דבר שבדרך כלל היה גורר תגובה מאוד לא נעימה. מצד שני, איך הוא יכול להגיב, אחרי שהיא הבינה את מעורבותו במות בעלה? הוא עלה על הכביש המהיר, המוח שלו טס מהר כמו הרכב. דבר אחד היה לו ברור. העציץ חייב לעוף. ברגע של תסכול, הוא פתח את החלון בדלת שלידו, משך אליו את העציץ ובבת אחת השליך אותו החוצה לכיוון השול השמאלי.

היודיה נכנסה לרכב, ותוך שהיא יוצאת מחניית הסגל בבית הספר, הדליקה את הרדיו באמצע מבזק החדשות של 17:30. "החשוד, שנעצר לפני כשבועיים הודה הבוקר ברצח שכנו, מאיר גפני. הרקע למעשה לדבריו – ריב בין שכנים. מהמשטרה נמסר שהחקירה הושלמה במהירות וביעילות, הודות לעבודתם המסורה של החוקרים ושוטרי התחנה. בנושא אחר, תאונה מחרידה ליד גשר האבנים. נהג ג'יפ שאיבד ככל הנראה שליטה על רכבו, התנגש בעמוד תומך. עדי ראייה מספרים שרגע לפני שסטה הרכב באופן פתאומי, הושלך ממנו עציץ גדול..."

היודיה הנידה את ראשה. מה הקטע עם עציצים בזמן האחרון? היא חייבת לספר על זה לדודי. היא הוציאה את הטלפון מהתיק וקלטה שהסוללה נגמרה. היא עצרה בתחנת אוטובוס וחיברה את הטלפון לשקע הטעינה והמתינה שיחזור לחיים. שניות ספורות לאחר מכן, הטלפון הבהב, נדלק, והתחיל לזמזמם במשך כמעט חצי דקה. היו לה כחמש עשרה הודעות ושיחות שלא נענו מבז'רנו.